

Welkom en opening

Bij het afscheidssymposium van Oikos
16 maart 2018 - Utrecht
door Jan van Doggenaar

Goedemiddag, hartelijk welkom aan u allemaal.

Het is een eer om als voorzitter van Oikos, mede namens bestuur en medewerkers, deze bijeenkomst te openen en om zovelen te mogen verwelkomen: medewerkers en oud-medewerkers, bestuursleden en oud-bestuursleden, vertegenwoordigers van kerken, fondsen en organisaties die Oikos opdrachten gaven en met wie samengewerkt werd en natuurlijk de vrienden van Oikos. Nu zult u zeggen: “wij zijn allemaal vrienden van Oikos”. Maar nee, zo simpel is dat niet. Er zijn er die via de stichting Vrienden van Oikos betrokken zijn bij onze stichting en daaraan ook een financiële bijdrage koppelen. Sommigen zijn zelfs hele dikke vrienden die ruim in de beurs getast hebben.

Een bijzonder welkom aan Amma Asante die vanmiddag zal ingaan op de uitdagingen die er vanuit de mondiale samenleving op ons bordje liggen; aan Kees Posthumus die u in de gelegenheid zal stellen uw eigen inbreng te leveren. Ik heet hem geen bijzonder welkom want hij hoort bij Oikos, maar ik noem hem wel omdat hij in zijn inleiding zal terugblikken op wat Oikos allemaal tot stand heeft gebracht: onze directeur, David Renkema. Omdat we in dit soort bijeenkomsten vaak heel serieus bezig zijn is het ook goed dat er enige lichtvoetigheid is en die zal worden gebracht door enkele musici, onder wie de administrateur van Oikos Kees Brussel. Ook aan hen een bijzonder welkom.

Ik weet niet hoe het bij u is maar ik heb een wat dubbel gevoel bij deze bijeenkomst. Aan de ene kant is het heel leuk om in de gelegenheid te zijn oude bekenden te ontmoeten, van wie je sommigen vele jaren niet hebt gezien. Aan de andere kant is er het gevoel van teleurstelling dat we vorig jaar als bestuur tot het besluit moesten komen de stichting Oikos op te heffen. Gewoon, omdat het financieel niet meer uit kon. Al een aantal jaren was het steeds de vraag of we het financieel zouden redden maar nu werd duidelijk dat, als we de medewerkers op een nette manier zouden willen laten afvloeien, er geen ander besluit kon zijn dan de stichting op te heffen. Met pijn in het hart is die beslissing genomen. Allereerst vanwege de medewerkers die daardoor hun baan verliezen, sommigen na vele jaren van grote inzet voor de organisatie. Maar ook met pijn omdat er een einde komt aan een stukje oecumene. Ik weet niet of u het met mij eens bent maar naar mijn mening viert de oecumene op landelijk niveau al helemaal geen hoogtij meer. En tenslotte ook met pijn om het werk waar een einde aan komt. En dat terwijl de mondiale vraagstukken waar Oikos zich al die tijd op heeft gericht niet minder groot zijn. Het is helaas niet zo dat we de lijst met vraagstukken nu allemaal afgevinkt hebben. Er liggen nog veel zaken op het bord die opgepakt moeten worden.

Niet alleen terugblikken maar ook kijken naar hoe het verder moet en kan. In de hoop en verwachting dat de uitdagingen in allerlei andere verbanden opgepakt zullen worden. Ik hoop ook dat dit zal gebeuren door de kerken die het draagvlak van Oikos vormden.

Ik wens ons allen een leuke en boeiende middag toe!